

Sygn. akt III CNP 2/09

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa H. F.

przeciwko A. I. i in.,

przy interwencji ubocznej Gminy Miejskiej K. po stronie powoda

o eksmisję,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 kwietnia 2009 r.,

na skutek skargi pozwanych o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 października 2007 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 października 2007 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił zażalenie pozwanych [...], od postanowienia Sądu Rejonowego, w sprawie z powództwa H. F., o eksmisję.

Pozwani wnieśli skargę na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c., w której żądali stwierdzenia niezgodności z prawem tego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, przytoczenie podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine*.

Tymczasem w skardze pozwanych brak jest uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody oraz wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Z tych względów, stwierdziwszy że skarga pozwanych nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.